

[C. J. F. Sven.]

tere en saadan Aflytning, og jeg tror heller ikke, det gaar i Længden.

Det er for mig ingen som helst Betryggelse, at man nu oplyser, at Beføjelsen ikke er benyttet. Det er mig heller ingen Betryggelse, at der henvises til de tre nuværende høje Embedsmænd. Jeg tror ikke, at disse vilde misbruge den dem givne Magt, men Instruksen er jo ikke givet specielt og alene til disse tre Embedsmænd. Instruksen er der, og det vil sige, at man kan blive undergivet den rene Vilkaarlighed. Hvis der virkelig kommer spændte Situationer i vort Land, vil altsaa Regeringsmyndighederne i Kraft af det Tryk, de kan udøve paa de tre Embedsmænd, kunne sætte os alle sammen under Aflytning. Man maa jo gaa helt tilbage omtrent til Wienerkongressens Dage for at finde noget lignende. Jeg minder om Filmen, der i sin Tid blev opført, „Kongressen danser“, hvor man ser, hvorledes Metternich sad og læste alle de Breve, der blev sendt fra og til Kongressens Deltagere. Her har man vel ikke givet Adgang til at udøve Censur over Breve, men Telefonhemmeligheden er fuldkommen prisgivet uden nogen som helst Retsbeskyttelse.

Det hjælper jo ikke det fjerneste at henvise til, at Beføjelsen ikke er blevet benyttet. Det afgørende er, at man i et Samfund som vort overhovedet giver Instrukser, der giver Ret til at udøve en saadan Aflytning af Telefonsamtaler, uden at det er lovhjemlet, uden Begrænsning og uden det Værn, der for Borgerne ligger i, at der senere skal en Retskendelse til. Jeg skal ikke gaa ind paa Cirkulæret i øvrigt, som indeholder adskilligt, der kan være Genstand for Kritik. Jeg indrømmer, at de juridiske Betragtninger, der blev fremført af den ærede Forespørger med Hensyn til de andre Punkter i Cirkulæret, kan give Anledning til adskillige Overvejelser, men det forekommer mig, at over for det af mig fremdragne Punkt er de andre Ting Bagateller.

Nej, det afgørende er det Punkt, jeg her har peget paa, og som for øvrigt ogsaa den ærede Ordfører for Forespørgerne pegede paa: at disse tre Embedsmænd uden nogen som helst Begrænsning, uden senere Retskendelse, uden Forpligtelse til at give Indberetning til deres foresatte, uden Pligt til senere at meddele de Folk, de har aflyttet, at de har været Genstand for Aflytning, kan aflytte Telefonsamtaler. Det er det, synes jeg, forfærdelige i denne Sag, og det hjælper ikke, at man over for den ærede Ordfører siger: Ja, men da du var

Justitsminister, var det meget værre. Jeg har aldrig været Justitsminister, bliver det formentlig heller aldrig, og jeg har heller ikke været Trafikminister, saa det hjælper slet ikke over for mig. Jeg holder mig til det eksakte i Sagen, og det er det, at man har givet en saa vidtgaende Beføjelse, der aabner Mulighed for Indgreb i Borgernes almene Rettigheder, som man ikke burde give i en Instruks, idet man maatte have en klar Lovhjemmel. Man kan saa bagefter diskutere, hvorvidt der skal aabnes Adgang til det, eventuelt mod visse Kauteler; men jeg synes, at alle uden Hensyn til Partifarve, og uden Hensyn til, om man har været, er eller bliver Justitsminister, maa indtage det Standpunkt, at skal der gives Regler i den Retning, som her er Tale om, maa det være ved en Lov.

Gunnar Fog-Petersen: Forleden Dag da denne Sag blev inddraget i Debatten, udtalte jeg en sikker Forvisning om, at Telefonhemmeligheden som en af Borgernes højst skattede Rettigheder stod fuldt ud ved Magt her i Landet og blev respekteret i den store Almindelighed, og det, der er oplyst her i Dag, rokker mig ikke i denne Forvisning.

Saa vidt jeg kan forstaa af det, der er oplyst gennem Debatten, og ikke mindst gennem Justitsministerens klare og udtømmende Redegørelse, for hvilken jeg takker, har der fra Krigens Tid været visse Regler aftalt mellem Justitsministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder angaaende Aflytning af Telefonsamtaler, og disse Regler har staaet ved Magt indtil April 1938, da de blev afløst af en Instruks, som har været omtalt her, og som jeg ogsaa har haft Lejlighed til at se igennem, men hvorom jeg ikke ved, om den er offentliggjort. Denne fra Krigen gældende Regel saavel som den ved Instruksen givne Regel har, efter hvad der er oplyst, ikke været brugt siden Krigen, hverken den gamle eller den nye. Derfor kan man jo ikke sige, at der er nogen Ko paa Isen, saaledes som man har faaet Indtryk af ved visse Bemærkninger, der er fremført. Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) har været Justitsminister to Gange i den Tid, hvor Reglerne fra Krigen har været gældende.

Nu hævdede det ærede Medlem meget stærkt her i Dag — og gentog det, jeg ved ikke hvor mange Gange —, at Politiets Ret til at aflytte Telefoner burde enten bunde i en Retskendelse eller følges af en Retskendelse. I Princippet er jeg enig med det ærede Medlem heri, men hvis nu de Regler,